

Ἐγέρσθε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Ἐφ. Β' στίχ. 16)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 17 Αὐγούστου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Εφ. ΙΑ". Ἀριθ. 319 Τιμὴ ἑλλ. Δραχ. 1
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθῆναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἑμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80
Ἐξωτερικῶς: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΘΑΡΡΟΣ

Βαθύτατα συγκεκινημένοι συγχαίρομεν εὐσεβάστως τὸν πανοσιολογιώτατον καθηγούμενον Λογγοβάρδας Πάρου, Φιλόθεον Ζερβάκον καὶ τὸν ἐντιμώτατον ἐκδότην τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» κ. Σωτ. Σχοινᾶν, διὰ τὴν δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ἀγιορειτικῇ Βιβλιοθήκῃ» περισπουδάστου ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς Φιλοθέου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτῃ συνιστᾷ ἓνα δριμύ κατηγορητήριον, παρὰ τὸ ἐπικρὲς τοῦ χαρακτήρος τοῦ τε γράψαντος καὶ τοῦ γραπτοῦ, ἐναντίον τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, τῆς ὁποίας καρπός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὑπῆρξε ἡ κατάργησις τῆς νηστείας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων νομοθετημένης διὰ κανόνων καὶ συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Τὴν ἐπιστολὴν αὕτην διακρίνει ὀρθὴ διαπίστωσις τῶν τε ἐλατηρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπαράτου καινοτομίας, ἅτινα λίαν εὐστόχως ὑποσημαίνονται ἀπὸ τὸν συντάκτην: «φθόνος, λύπη, φιλονεικίαι, ἔχθραι, διαμάχαι, πόλεμοι».

Θὰ πρέπει ἡ ἐπιστολὴ αὕτῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ ὅλους καὶ διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κύρος τοῦ συντάκτου!

Ἐν τούτοις ὅμως θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ βαθυστόχαστος συντάκτης, τὸν ὁποῖον ὁμολογουμένως θεωροῦμεν, ὡς ἀγωνιστὴν ἀνήκοντα εἰς τὴν εὐάριθμον φάλαγγα τῶν ἀγνῶν καὶ ἐναρέτων κληρικῶν, τῶν βιούντων ἐντόνως τὴν ἱερὰν ἀγωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ παρατηρήσωμεν ὀλίγα τινά, ἅτινα ἐλύπησαν ἡμᾶς.

Μεταξὺ τῶν πρωτοστατησάντων κατὰ τῆς

καινοτομίας Ἀρχιερέων καὶ προσενεγκάντων ἑαυτοὺς ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν ὑπεράσπισιν καὶ ἄμυναν τῆς τε ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καὶ λειτουργικῆς εὐρυθμίας ἦσαν καὶ ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης καὶ ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος! Ἐδιώχθησαν, ἐσυκοφαντήθησαν, ἐπολεμήθησαν, διὰτί;

Διότι εἶχον τὸ θάρρος νὰ καταγγείλωσιν τὴν αὐθαίρετον πρᾶξιν τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, νὰ ὑπεραμυνθῶσιν τῆς Οἰκουμενικῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ στηλιτεύσωσιν τὴν λειτουργικὴν καὶ τυπικὴν ἀταξίαν, ὡς ἡ κατάργησις τῆς νηστείας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων κλπ.!

Δὲν θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μνημονευθῶσιν εὐφῆμως ἐν μιᾷ τοιαύτῃ ἐπιστολῇ, εἰς ἣν ἄλλωστε μνημονεύονται Ἀρχιερεῖς οὐδὲν διακινδυνεύσαντες, ἀλλὰ μόνον πλατωνικῶς καὶ ἀκινδύνως διατυπώσαντες τὴν γνώμην τῶν ἐπὶ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας:

Ἡ μήπως δὲν ἦσαν γνωστοὶ εἰς τὸν πολυσέβαστον συντάκτην;

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ παρατηροῦμεν καὶ τὸ ἐξῆς, σχέσιν ἔχον μὲ τὴν ἰδεολογικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν συνέπειαν τοῦ ἐμπνευσμένου συντάκτου.

Ὁρθώτατα διαπιστώνει μίαν φοβερὰν ἀταξίαν εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἀταξίαν, ἥς αἱ συνέπειαι ἐπιτιμῶνται ἀπὸ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας καὶ ἐπομένως συνιστᾶσαν παράβασιν! Ἡ ἀταξία αὕτη μάλιστα θίγει τὰ ὅρια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκλήματος, ἐφ' ὅσον διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐνίσχυσεν, ἠθικῶς τοῦλάχιστον, τὸ ἀ-

νοσιούργημα τοῦ Φαρμακίδου, τῆς «αὐτοκεφαλαιοποιήσεως» τῶν ἐπὶ μέρος ἐκκλησιαστικῶν τμημάτων τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου κατ' ἀνατολὰς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ μόνον ἡ διαπίστωσις ἀπαλλάσσει τῆς εὐθύνης τοὺς εἰς καὶ ὀρθοδόξως διὰ τὰ ἐκκλησιαστικά φρονούντας;

Διὰ κληρικοὺς συνεπεῖς καὶ ἐγνωσμένου περὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν ζήλου καὶ γνώσεως ἡ ἀπλή διαπίστωσις, χωρὶς αὕτη νὰ μετουσιωθῇ εἰς συγκεκριμένην δραστηριότητα ἐπαυξάνει τὴν εὐθύνην!

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερβάκος καὶ ἀρκετοὶ φιλοθέως σκεπτόμενοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δὲν ἔχουν εὐνοουχισθῇ ἀπὸ τὴν Μασσονίαν, δὲν ἔχουν ἀποτυφλωθῇ ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ χρυσοῦ νομίσματος, δὲν ἔχουν ἀντικαταστήσει τὸν Χριστὸν τοῦ Γολγοθᾶ μετὰ τὸν Ἄχριστον Χριστὸν τῶν αἰθουσῶν κοσμικῆς τύρβης καὶ ματαιοδοξίας· καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ΠΡΕΠΕΙ νὰ εἶναι ἔμπλεοι θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος. Δὲν πρέπει πρὸ παντός νὰ φοβοῦνται μὴ καταστῶσιν ΑΠΟΣΥΝΑΓΩΓΟΙ.

Ἡ Ὁρθόδοξος κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ φρικαλέως ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ πολεμουμένη καὶ ἡ ὀδυνηρῶς κατατμηθεῖσα εἰς ἀδιαφόρους καὶ ἀσυνδέτους καθ' ἑαυτὰς ομάδας, εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ μόνη κιβωτὸς τῆς Ἀληθείας, ἡ μόνη Σώζουσα Ἀλήθεια καὶ ὡς Δόγμα καὶ ὡς παράδοσις καὶ ὡς βίωμα. Αὕτη ἡ κιβωτός, καθ' ἡ κιβωτός, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ περιορίζεται ἀσφυκτικῶς μέσα εἰς ομάδας ὁμοεθνῶν καὶ ὁμογλώσσων ἀνθρώπων. Εἶναι πραγματικότης οἰκουμένη καὶ μηδὲν ἑκφραζομένη διὰ τοῦ ἀτυχοῦς σχήματος καὶ ὀνόματος «Αὐτοκέφαλος» κλπ.

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἀντιληφθῶσιν ὅσοι θέλουσιν ὀρθοδόξως νὰ διανοοῦνται καὶ βιοῦν, ὅτι ἡ ἐξάρτησις τῶν θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς συμβατικά διοικητικά σχήματα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπόλυτον πραγματικότητα, τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἥς ἡ ἐν παντὶ ἐνότης θὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐχή καὶ σκοπὸς ὅλων.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Μακράν σὶ ἀνθρωπαρέσκεια! Μακράν αἱ «ἅγιοι σκοπιμότητες»! Μακράν ἡ φιλία τοῦ Καίσαρος!

Πάτερ Φιλόθεε καὶ λοιποὶ φιλόθεοι ἄνδρες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ πυκνώσατε τὰς ἰάξεις τῶν ἀπὸ τὸ 1924 ἀγωνιζομένων καὶ χλευαστικῶς ἀποκληθέντων παλαίσημερολογιτῶν!

Λάβαρον ἡμῶν τὸ ἰδανικὸν «Ἐπιστροφὴ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐνότης τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας».

Πρέπει νὰ ἐνισχυθῶσιν τὰ κατὰ τοῦ παπισμοῦ, προτεσταντισμοῦ καὶ μασσονισμοῦ ἀντερίσματα!

Αὐτὸ συνιστᾷ τὴν ὑπερτάτην ὑποχρέωσιν ὅλων.

Ἄλλως πλατωνίζομεν!

Ἡ εὐαγγελικὰ διδάγματα

Ο ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ

Ἐφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν

Χιλιάδες χιλιάδων Ἰουδαϊκοῦ ὄχλου εἶχε στρωθῇ εἰς τὰ πόδια τοῦ Διδασκάλου καὶ ἀπορροφοῦσε διψασμένος τὸν λόγον Του. Αὐτὸς ὁ ὄχλος ποὺ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς φαρισαίους ἀγέλη κτηνῶν εἶχε διὰ μιᾶς μεταμορφωθῇ, μεταρσιωθῇ, εἶχε γίνῃ ἀπὸ ἔρημος ξηρὰ παραδείσιος τόπος πνευματικῆς βλαστήσεως.

Διὰ τὴν ὕλικὴν τροφήν οὐτε ἐσκέφθησαν. Διὰ τὸ σῶμα δὲν ὑπῆρχεν χώρος ἐνδιαφέροντος. Ἰσως διότι ἐνεθυμοῦντο τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν», ἴσως διότι ἡ ἀκτινοβολία τοῦ θείου διδασκάλου, ἡ ἀνάβασις διὰ τοῦ κινήματός Του πρὸς τοὺς οὐρανούς ὑπερεκάλυπτον τὴν μικρότητα τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν λησμονεῖ τὰ σώματα, τὰ πεινῶντα καὶ διψῶντα, τῶν δούλων Του.

Δι' αὐτὸ εὐλόγησας τοὺς πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας ἔδωκεν εἰς αὐτούς. «Καὶ ἔφαγον πάντες, μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, δώδεκα κοφίνους πλήρεις».

Ὁ μέγας τροφοδότης τῶν ψυχῶν ἔγινε καὶ τροφοδότης τῶν σωμάτων.

Τὸ θαῦμα ὅμως δὲν εἶναι ἐκεῖ ποῦ τὸ νομίζουμε. Θαῦμα δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποῦ γίνεται, μία μόνον φορὰ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ κατόπιν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ.

Τὸ θαῦμα ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἐπαναλήψεώς του.

Ἡμποροῦν δηλ. νὰ χορτάσουν οἱ πεντακισχίλιοι ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὅλων τῶν αἰώνων.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ διδασκαλία, ἡ λύτρωσις, ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἀληθινὸς χορτασμός, ἡ πλησμονὴ τῶν ἀγαθῶν ἡ μόνη τροφή.

Αἰῶνας τώρα ὁ ἄνθρωπος ἐπιβιβάζει τὴν ἀληθειαν αὐτή.

Μαζοῦν ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸν δὲν ὑπάρχει ἡσυχία, χορτασμός ξεδίψασμα. Αὐτὸ πᾶν δὲν περιμένουμε νὰ μᾶς τὸ εἰποῦν ἄλλοι, τὸ νοιώθουμε οἱ ἴδιοι. Ὁ αἰτοβολὼν τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι ἡ ἐπιστήμη, δὲν εἶναι τὸ χοῦμα, ἡ φιλοσοφία. Εἶναι τὸ κεφάλαιον τῆς γάρραφης ἀμβροσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Δι' αὐτὸ εἴπαμε ὅτι τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων ἐπαναλαμβάνεται κάθε ἡμέραν, κάθε ὥραν, κάθε λεπτόν.

Κάποτε, διηγοῦνται, ἔζησε ἓνας ἀπληστος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὴν χρηματικὴν δύναμιν νὰ ἀναζητήσῃ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς εἰς ὅλας τὰς ἀπολαύσεις, εἰς ὅλας τὰς ἡδονάς. Ἀπὸ τὴν κορυφαίαν εἰς τὰ καταγώνια ἕως τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην.

Ἡ λύτρωσις ὅμως δὲν φαινόταν καὶ ὁ γηρασμένος ἐν ἀμαρτίαις ἄνθρωπος ἔγερνε πρὸς τὴν δύσιν τοῦ βίου του.

Ὅπου κάποτε εἰς τὰ 63 χρόνια του ἐγνώρισε

τὴν Ἁγία Γραφή, τὸν θεῖον Διδάσκαλον.

Τὸ τί ἐγίνε μέσα του δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ὁλόκληρη κοσμογονία. Μέσα εἰς τὴν ξηραῖα τῆς ψυχικῆς του ἐρήμου χύθηκε ὁ Ἰορδάνης τῆς νέας διδασκαλίας. Μεταμόρφωσις καὶ ζωὴ παντοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ πρώτην φοράν βλέπει τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Καταλαβαίνει ὅτι μόλις τώρα γεννήθηκε.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια τὸν βαρύνουν καὶ ὁ θάνατος τὸν ἐπισκέπτεται εἰς τὴν ἡλικία τῶν 70 ἐτῶν.

Ὁλίγον προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ παρήγγειλε νὰ γράψουν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του: «Ἐνθάδε κεῖται ἄνθρωπος ἐβδόμηκοντούτης, ὅστις ἔζησε ἑπτὰ καὶ μόνα ἔτη».

Ἀλήθεια πόσοι ἄνθρωποι ἀλύτρωτοι, μαρτυρικοί, τραγικοί, βασανισμένοι θὰ εὑρίσκαν ἐκεῖνον ποῦ ζητοῦν ἂν τὸ ἀναζητοῦσαν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου;

Καὶ πόσον ὁ κόσμος θὰ ἦτο ἡθικώτερος καὶ ὡραιότερος ἂν ἔκανε αὐτοβόλωνα τῆς ζωῆς του τὸ κήρυγμα Ἐκεῖνου;

Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ποῦ εὑρίσκεται ὁ χορτασμός καὶ ἡ ἀτέραντος εὐτυχία;

Τὸ θαῦμα τῶν πεντηκιστῶν, ἐν ὀνόματι ἐκεῖνου ἔμπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Κατὰ τὴν 28ην π. μ. Ἰουλίου ἐώρτασε πανηγυρικώτατα ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγ. Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου ἐν Λυκοβρύση Ἡ δαιωτάτη καὶ παλαιόμαχος ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων Ἡγουμένη αὐτῆς Κα Μελετία ἐδέχετο προσηnéστατα τοὺς ἀπείρους προσκυνητὰς οἵτινες συνέρρεον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Πρωτευούσης καὶ τῆς Γείτονος καὶ τῶν Περιχώρων καὶ Μεσογειῶν.

Ἀφ' ἐσπέρας ἤρχισεν ἡ Ἀγρυπνία μετὰ 5—6 καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν καὶ τῶν ἱερῶν καὶ Ἀρχιμανδριτῶν.

Εἰς τὴν πρώτην Λειτουργίαν ἱερούργησαν οἱ Ἀρχιμ. Γεράσιμος Βράκας, Θεόφιλος Τσίρμπας Ἱεροδιάκονος Σπυρίδων καὶ Ἀρχιμ. Γαβριήλ. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμ. Ἀκάκιος Χ. Παππᾶς.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν καὶ θαυμασμόν ἐποίησεν εἰς πάντας ἡ νέα ἐκδοσις τῆς βιογραφίας τῆς Ἁγίας εἰς μέγα σχῆμα μὲ πολλοὺς κανόνας καὶ παρακλήσεις, μὲ χαιρετισμοὺς καὶ τὰ νέα μέχρι σήμερον σχεδὸν τελεσθέντα θαύματα ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ στολισθεῖσα μὲ εἰκόνας ἀτινα πάντα συνέλλεξε καὶ συνέδεσεν ἄρτιως ὁ ἐφημέριος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀρχιμ. Γαβριήλ πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας καὶ οἱ βουλόμενοι μαθεῖν τὰς νέας πολλὰς καὶ διαφόρους θαυματουργίας τῆς Ἁγίας ἄς προμηθευθῶσιν ἀπὸ τὴν Μονὴν τὸ βιβλίον τοῦτο.

Ἀξιοὶ ἐπαίνων καὶ θαυμασμοῦ εἶναι ἡ ἀγ.

Καθηγουμένη Κα Μελετία διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς πανηγύρεως καὶ ὁ ἐφημέριος αὐτῆς διὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐπιμέλειαν τῆς νέας βιογραφίας τῆς Ἁγίας. Δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω στολιζέται καὶ προωθεῖται ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγῶν εἰς ἂν ἀμφοτέροι οἱ ἐν λόγῳ συντελεσταὶ ἀφιέρωσαν ἑαυτοὺς ἀπὸ νεότητος.

Τὴν ἐν λόγῳ πανήγυριν ἐτίμησαν ὁ ἐξοχώτατος ὑπουργὸς Ἐργασίας κ. Ἀρ. Δημητράτος καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνωστοποιούμεν εἰς τὸ εὐσεβὲς κοινὸν ὅτι ἐσχάτως περιέρχονται εἰς τὸν κόσμον Μοναχαὶ αἱ ὁποῖαι ἔχει φύγει ἀπὸ τὴν Μονὴν τῶν διὰ τῆς παρακοῆς καὶ τὰ πείσματα καὶ ἄλλες μὲν τούτων ζητοῦν βοήθειαν χρηματικὴν διὰ νὰ κτίσουν δῆθεν Μονὴν ἢ δωμάτιον διαμονῆς τῶν, ἄλλες δὲ χειροτονοῦν Μοναχὰς ἀνευ ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς μὲ ἱερεῖς τοῦ δρόμου μὴ ἀνήκοντας εἰς τὸν ἱερὸν μας ἀγῶνα καὶ μὴ ὑποτασσόμενους οὐδόλως ἀλλὰ ἐκμεταλλευσόμενους τὸ παλαιὸν καὶ τὸ νέον ἡμερολόγιον πρὸς χρηματοφαγίαν ἐμπαίζοντες τοὺς πάντας καὶ ἐμπαιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ.

Διὰ νὰ γίνῃ τις Μοναχὸς ἢ Μοναχὴ ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑποταχθῇ εἰς ἀνεγνωρισμένην ὑπὸ τοῦ Κράτους Συνοδίαν ἢ Μονὴν ἢ ἡσυχαστήριον ὁ δὲ ἱερεὺς πρέπει νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν του ἢ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἀντιπροσωπεύουσαν τὸν Ἐπίσκοπον, εἰδ' ἄλλως αἱ χειροτονίαι αὐταιλέγονται ἀπολελυμέναι καὶ ὥς νὰ μὴ ἔγιναν καθόλου, διότι ἔγιναν παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς καὶ ἀπὸ μέρους τῆς Γερροντίσεως ἥτις ἔφυγε τὴν ὑπακοὴν καὶ ζεῖ εἰς τὸ θέλημά της καὶ ἀπὸ τὸν Ἱερέα, ὅστις δὲν ὑποτάσσεται καὶ δὲν ἀναγνωρίζει προϊσταμένην ἀρχὴν.

Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὸ κοινὸν νὰ ἀπέχρῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς τοιαύτας Μοναχὰς καὶ τοὺς τοιοῦτους ἱερεῖς φιλανθρωπευόμενον δῆθεν καὶ ἐλεῶν αὐτούς. Προσοχὴ λοιπὸν διότι μὲ τὴν ἐλεημοσύνην αὐτὴν ὑποθάλλετε τὰ πάθη τῶν, τὴν παρακοὴν καὶ ἀσυδοσίαν τῶν καὶ κολάζετε ἁμαρτάνοντες διότι τοὺς ὑποβοηθεῖτε.

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κένυγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΕΟΡΤΙΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΘΘΗΜΑΝΗ

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι,
ἐν Σοὶ Παρθένε Ἀχραντε
παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴ
προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ
μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ με-
τὰ θάνατον ζῶσα, σώζεις αἰεί,
Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν Σου
Θ' Ὡδὴ

«Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ
ῥῆμα Σου».

Με αὐτὴν τὴν ταπεινόφρονα συγκατάθεσιν
ἀπεδέχθη ἡ πάνανγος κόρη τῆς Ναζαρέτ τὸ ἐπί-
ζηλον μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου, δι' οὗ ἐξελέγετο
ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ, προκειμέ-
νου διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ νὰ καθίστατο
ἡ «αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας» καὶ ἡ οὐρανοδρόμος
ἁμαξία, ἣτις θὰ ἔφερε μεταξύ τῶν ἀνθρώπων
τὸν Κύριον τῆς Δόξης.

Καὶ αὕτη ἡ ταπεινόφρων διάθεσις, αὐτὸ τὸ
ἅγιον φρόνημα ἐχαρακτήριζε τὴν Θεοτόκον καθ'
ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς της, καὶ
ὅτε εὐρίσκετο πλησίον τοῦ καταπλήσσοντος διὰ
τῶν θαυμάτων καὶ τῆς διδασκαλίας Ἰησοῦ, ἀλ-
λὰ καὶ ὅταν «ρομφαία διήρχετο» τὴν καρδίαν
της ἐκ τοῦ Δράματος τοῦ Γολγοθᾶ.

Δὲν φαίνεται καταλαμβάνουσα πρωτεία καὶ
διακεκριμένην θέσιν καίτοι εἶναι βέβαιον, ὅτι
ἠκολούθει πάντοτε τὸν Κύριον εἰς ὅλας τὰς ἐ-
ξορμήσεις καὶ σωτηριώδεις πορείας του ἀνὰ τὴν
Γαλιλαίαν καὶ Ἰουδαίαν.

Δὲν ἐπαίρεται, οὔτε καυχᾶται λόγῳ τῆς μο-
ναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ιδιότητός της, νὰ εἶναι
Μήτηρ, οὐχὶ τοῦ πρώτου μεταξύ τῶν ἀνθρώπων,
ἀλλὰ τοῦ Θεανθρώπου καὶ γλυκυτάτου Σωτή-
ρος.

Με αὐταπάρνησιν ἐκτελεῖ τὴν ἀνατεθεῖσαν
ὕπὸ τῆς Πανσόφου Θείας Προνοίας ἀποστολὴν
τῆς ἀναδειχθεῖσα ἀθάνατον πρότυπον φιλο-
στούργου καὶ ἀγίας Μητρός.

Ὅτε ἡ θηριωδία τοῦ Ἡρώδη πρόκειται νὰ
ἐκσπάσῃ ὡς καταστρεπτικὴ θύελλα, ὁδηγεῖ τὸ
Θεῖον βρέφος, ἐν μέσῳ περιπετειῶν καὶ ταλαι-
πωριῶν, ὀφειλομένων εἰς τὴν δυσκολίαν τῶν
τότε ταξιδίων, ἀπὸ Παλαιστίνης εἰς Αἴγυπτον.

Μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται. Ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἦτο
δώδεκα ἐτῶν δοκιμάζει τὴν ἀγωνίαν, τὴν ὅποιαν
τόσον παραστατικῶς ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς
Λουκᾶς, ἐξ ἀφορμῆς τῆς παραμονῆς τοῦ Ἰησοῦ
ἐν τῷ Ἱερῷ, πλησίον τῶν διδασκάλων καὶ ἱερέων.

Δοκιμάζει τὴν λύπην ἐκ τῆς ἀχαριστίας τοῦ
ἀγνώμονος λαοῦ τὴν ὁδύνην ἐκ τῆς χυδαίας ἐ-
πιθέσεως κατὰ τοῦ Σωτήρος τῶν Γραμματέων
καὶ Φαρισαίων τὴν φρίκην ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῆς
Σταυρώσεως.

Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εὐρίσκεται μεταξύ

τῶν μαθητῶν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ εὐαγγε-
λιστοῦ Ἰωάννου, ἀναλαμβάνουσα καὶ αὕτη ἐρ-
γον ἀποστόλου.

Πολλὰ περιστατικά, ἀποδεικνύοντα τὸν ζῆ-
λον καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Παρθένου, διη-
γείται ἡ Ἱερὰ Παράδοσις.

Ἀλλ' Ἰδοὺ παρέστη ἡ στιγμή νὰ κλεισθῇ
πλησίον τοῦ θριαμβεύοντος ἐν οὐρανοῖς Υἱοῦ
τῆς καὶ νὰ καταλάβῃ, κατὰ τὴν πίστιν τῆς Ἐκ-
κλησίας ἡμῶν, τὰ «δευτερεῖα τῆς Τριάδος». Καὶ ἡ κλήσις αὕτη, ἡ μετάστασις πρὸς τὴν
ζωὴν, λαμβάνει χώραν ἐν τῇ Γεθθημανῇ.

Ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ εἰς τὴν Γεθθημανὴ διε-
γράφει μία τροχία ἀφθάρτου ἠθικοῦ μεγαλείου·
ἐχαράχθη μία πανένδοξος πορεία.

Ναζαρέτ—Γεθθημανὴ δύο σημεῖα, ποὺ θὰ
ὕπενθυμίζουν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἰς
ὅλας τὰς γενεάς, τὴν ἱστορίαν μιᾶς γυναικός,
ἡ ὁποία ἐνεσάρωσε, κατὰ θεῖαν βούλησιν καὶ
ὑπερφυσικὸν τρόπον, δύο ἀντιθέτους ιδιότητες,
τὴν Παρθενίαν καὶ Μητρότητα.

Πόσον ἐκφραστικὸς ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶ-
ναι ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος «Ἀλλότριον τῶν
μητέρων ἡ Παρθενία καὶ ξένον ταῖς παρθένοις
ἡ παιδοποιΐα· ἀμφοτέρω διὰ σοῦ ὠκονομήθη...»

Αὐτὸ δὲ τὸ καταπλήσσον θαῦμα καὶ τὸ ὑπερ-
βαῖνον πάντα νοῦν, οὐχὶ μόνον κατὰ λόγον μο-
ναδικότητος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ καὶ κατὰ λό-
γον συμβολικότητος, ἐγένετο μόνον καὶ μό-
νον, ἵνα ὁ ἄσαρκος σαρκωθῇ καὶ ὁ Θεὸς φανε-
ρωθῇ ὡς ἄνθρωπος!

Μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ θαῦμα!

Ἀνεπανάληπτον ἐν τῷ μέλλοντι!

Ἀγνωστον ἐν τῷ παρελθόντι!

Ἀλλὰ καὶ συμβολικὸν ἐν τῇ πνευματικῇ
οφείρᾳ, τὴν ὁποῖαν διεμόρφωσε ὁ Χριστιανι-
σμός. Ἐξαίρει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς
Παρθενίας, ἀφ' οὗ δι' αὐτῆς ἐπεκοινωνήσῃ ὁ
Θεὸς με τοὺς ἀνθρώπους!

Ἀλλὰ καὶ τονίζει τὴν σημασίαν τῆς Μητρό-
τητος εἰς τὴν περιοχὴν τῆς διαπλάσεως τοῦ
κατὰ Χριστὸν χαρακτήρος.

Μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ θαῦμα· ἀλλὰ
καὶ μοναδικὴ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ παρελθόντι
καὶ τῷ ἐπερχομένῳ, ἡ ἀνυπέρβλητος ἠθικὴ ἀξία
τῆς Πανάνγου κόρης τῆς Ναζαρέτ.

Ρητῶς δηλοῖ ὁ ἄγγελος, ὅτι «Πνεῦμα Ἅγιον
ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπι-
σκιᾶσει σε». Διὰ τί ὁμοῦ;

Διότι «εὖρες χάριν παρὰ Θεοῦ.

Καὶ διὰ τί «εὖρες χάριν»;

Διότι εἶσαι «εὐλογημένη ἐν γυναιξίν καὶ κε-
χαριτωμένη».

Εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη εἶναι ἐπιθέτα,
ἀποδίδοντα ἠθικὴν κατάστασιν ἀνωτάτην καὶ

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τοῦ κ. Σταύρου Καραμήτσου, Θεολόγου

Εἶναι εὐλογία Θεοῦ νὰ ἀξιώνεται κανεὶς, τώρα τὸ καλοκαῖρι, νὰ ἐπισκέπτεται τὰ ὠραῖα μας νησιά. Ἡ Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ μὲ ἐπεφόρτησε, μαζὺ μὲ τὸν εὐλαβεστάτον ἱερομ. Πανάρετον Πετρίδην νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ Παραρτήματα τῆς Σίμου, καὶ μεταφέρωμεν τὰς εὐλογίας τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας εἰς τὰ πιστὰ τέκνα τῆς, τὰ ἀγωνιζόμενα ἐδῶ καὶ 35 χρόνια τὸν ἱερόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ πλοῖον. Σήμερον ὅμως δὲν εἶναι τὰ πλοῖα τῆς καλαιᾶς ἐποχῆς, μὲ τὰ ὅποια ἐταξίδευον διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰδρύνουν τὰς Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας ὁ Παῦλος καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι ταξιδεύοντες μὲ μυρίους κινδύνους ἐν θαλάσῃ, ἀλλὰ μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ ἀσφάλεια.

Καὶ τοῦτο εὐλογία Θεοῦ, διὰ νὰ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ χρησιμοποιῇ τὸν χρόνον τοῦ ἐπ' ἀγαθῷ καὶ μὲ μεγαλυτέραν εὐκολίαν φθάσῃ εἰς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν». «Ἀὐτὴ ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος», γαληνιαία ἀπλώνεται ἐνώπιόν μας καὶ ἡ ἔκτασις αὐτὴ μᾶς βοηθῇ νὰ συγκεντρωθῶμεν καὶ ἀνέλθωμεν εἰς τὰ Σκηνώματα τοῦ Κυρίου». Ἡ θάλασσα ἡ γαληνιαία, ὁ ἑναστὸς οὐρανός, τὰ ὅρη τὰ

ἀγνωστον μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων ἑκατομμυρίων κατοίκων τῆς Γῆς.

Εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη εἶναι ὀνομασία ἀποδοθεῖσαι κατὰ λόγον πραγματικῆς ἀξίας.

Συνεργάζεται ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἄνθρωπον ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀξίζει τῆς συνεργασίας αὐτῆς. Διὰ νὰ καταστῇ λοιπὸν ἀξία τοιαύτης μοναδικῆς συνεργασίας ἡ Θεοτόκος, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς καθαρότητος καὶ τὸ βάθος τῆς ταπεινόφρονος διαθέσεως.

Ναζαρέτ—Γεσθημανῇ! Δύο ἀκατάλυτα μνημεῖα θριάμβου!

Τὸ πρῶτον ἐνίκησε τοὺς δρούς τῆς φύσεως!

Τὸ δεύτερον ἐξεμηδένισε τὸν θάνατον!

Ἄς ὑψώσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας πρὸς τὴν Παναγίαν Παρθένον· καὶ ἄς ἴδωμεν, ἐάν δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν, εἰς τὸ ὑπὲρ πολλοὺς ἡλίους λάμπον πρόσωπον αὐτῆς, ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἠθικῶν ἀξιών, ὅλον τὸν κόσμον τῶν ὠραίων ἰδανικῶν ἀρμονικῶς ἠνωμένα εἰς τὸν προσωπικὸν βίον τῆς Παρθένου· ἄς ἴδωμεν τὴν Μητέραν ὅλων τὴν στεργικῶς ἀγαπῶσαν ὅλους καὶ ἐτοιμὴν νὰ ἀκούσῃ τὰ αἰτήματά μας, καὶ πανευλαβῶς ἄς ἀνακράξωμεν. «Τὸ ὄμμα τῆς καρδίας μου πρὸς Σε ἐκτείνω Δέσποινα· τὴν ἐλπίδα μου εἰς Σε ἀνατίθμι· διάσωσον λοιπόν, ὡς κατ' ἐξοχὴν δυναμένη, ἀπὸ παντοίων κινδύνων τὸ περιφρονημένο Ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Υἱοῦ Σου, ποὺ σὲ πιστεύει καὶ σὲ τιμᾷ ὀρθοδόξως».

ὕψηλὰ καὶ ἐν γένει ὁλόκληρος ἡ δημιουργία, ἡ τὸσον καλὴ λίαν, μᾶς ὑποβοηθοῦν νὰ πλησιάσωμεν διὰ τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς καὶ τῆς λογικῆς θυσίας, τὸν Δημιουργόν. Εἴμεθα νήπια καὶ ὅλα αὐτὰ μᾶς συγκινοῦν, θέλομεν ἀκόμη πνευματικὸ γάλα, εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἀπέχομε πολὺ ἀκόμα ἀπὸ ἐκείνων ποὺ λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νὰ φθάσωμεν εἰς «ἄνδρα τέλειον».

Μακάριαι ψυχαὶ ποὺ δὲν περιμένετε ἀπὸ τὰ κτίσματα νὰ ἀνέλθετε εἰς τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ εὐρισκόμεναι ὡς ὁ θεὸς Λαμασκηνός 10 μέτρα ὑπὸ τὴν γῆν, χαίρεσθε καὶ εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ. «Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογὴ μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ». Πληροῦσθε θεοῦ φωτός «νῦν πάντα πεπληρώται φωτός, οὐρανός, ἡ γῆ καὶ τὰ κατὰ χθόνια».

Φθάσαμεν εἰς τὴν ὠραίαν καὶ κατάφυτον νῆσον τὸ πρῶτ. Ἀμέσως ἐπεσκέφθημεν τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι γεμάτοι χαρὰ, μᾶς ὑποδέχονται. Ὅλοι τοὺς ἀγωνιοῦν διὰ νὰ μάθουν νέα ἀπὸ τὸ κέντρον. Μὲ ἀγωνίαν μᾶς ἐρωτοῦν, πότε οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐνδιαφεροῦν νὰ τὴν ἐνώσουν;

Εὐλογημένοι καὶ εὐτυχησμένοι χριστιανοί, ἅπλοϊ στρατιῶται τοῦ Κυρίου μας μὴ στενοχωρεῖσθε· θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ποὺ μαζὺ μὲ τὸν εὐαγγελιστὴ τῆς ἀγάπης Ἰωάννην, θὰ παύσετε νὰ κλαίετε πολὺ. Διότι εἰς τὸ τέλος ἡ τὸ θέλουν ἢ ὅχι οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας, θὰ νικήσῃ. Θὰ νικήσῃ «ὁ Λέων ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα». Ναὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ποὺ ὁ Λαὸς τοῦ θὰ γίνῃ Λαὸς Κυρίου καὶ οἱ Ἀρχόντες χριστοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ Κυρίου καὶ τότε θὰ ἀγωνιοῦν οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας καὶ οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀγωνίαν τῆς Γεσθημανῆς, τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Μέχρι τότε χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ δέσεις ἐνεργουμένη νὰ γίνῃ ἴλεως ὁ Θεὸς καὶ μὴ κινήσῃ τὴν λυχνίαν ἀπὸ τὰς Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως δυστυχῶς ἐκινήθη ἡ λυχνία, ἔσβυσε τὸ φῶς ἀπὸ τὰς Ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Καρλοβασίου εἰς κατάφυτον λόφον. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ αἰσθάνονται ὑπερηφάνειαν ποὺ δὲν εἶναι μόνοι, ἀλλὰ ἔχουν καὶ ἄλλους ἀδελφούς ὁμόφρονους. Ὅλα ἀποδίδουν εὐωδίαν πνευματικὴν, αἱ προσευχαί, ὁ ζῆλος τῶν ἀδελφῶν μας οἱ ὅποιοι ἀπὸ βαθείας νυκτός καταφθάνουν, ἡ πλήρης κατανόησις τῶν προβλημάτων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Δυστυχῶς ἀπ' ὅλην αὐτὴν τὴν πνευματικὴν χαρὰν, ἀπουσιάζουν μερικοὶ ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι λόγῳ ἐλλείψεως ἱερέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Παπαντωνίου καὶ τῆς ἡμιμαθείας τῶν δὲν προσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, παραδεχόμενοι τὰς ἀντικανονικὰς χειροτονίας τῆς Μονῆς Κερατέας. Εὐ-

Χριστιανική τοπογραφία

Η ΜΟΝΗ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

Στις νότιες πλαγιές του Ύμητου, σε μία γωνιά γεμάτη φυσική ομορφιά και επιβλητική θέα, είναι κτισμένη η Μονή Καισαριανής, ένα θαυμάσιο δείγμα του έντονου Βυζαντινού θερησκευτικού συναισθήματος.

Κάθ' επισκέπτης της Μονής αντικρύζοντας το υπέροχο θέαμα που απλώνεται στα πόδια του, αναγνωρίζει άμέσως το ύψηλο αισθητικό επίπεδο των πρώτων χριστιανών που διάλεξαν αυτή τη τοποθεσία για να ιδρύσουν ένα τόπο λατρείας και συνάμα ψυχικής ανάταξης.

Ανατρέχοντας όμως εις το παρελθόν παρατηρούμε ότι εις το σημείον αυτό, όπως άλλωστε και σε πολλά άλλα της ελληνικής γης, συναντώνται η παλαιά εθνική λατρεία με τη χριστιανική.

Διότι, όπως έχει διαπιστωθή από αρχαιολογικές έρευνες και την αξιολόγηση των μνημείων, η πλαγιά αυτή του Ύμητου ήταν τόπος λατρείας από την πρώτη ακόμη εμφάνιση του ανθρώπου στην Αττική, από τη Νεολιθική δηλαδή περίοδο.

Κατά τους προκλασικούς χρόνους είναι πιθανό ότι υπήρξε εκεί ναός της Ρέας ή Κυβέλης, μεταγενέστερα δε ίσως και της Αφροδίτης ή κατ' άλλους της Δήμητρας.

Σ' αυτή λοιπόν τη γεμάτη γραφικότητα πλαγιά του Ύμητου εκτίσθη κατὰ τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους ένας Ναός για τη λατρεία της καινούργιας θεησκείας, όπως μαρτυρούν τα θεμέλια μίας παλαιοχριστιανικής βασιλικής.

Κατά τον ένδέκατο αιώνα εκτίσθη ο σωζόμενος σήμερα ναός που τιμάται εις το όνομα των Εισοδίων της Θεοτόκου. Εκτός από τον κυρίως Ναό που είναι σταυροειδής, σώζονται ο νάρθηξ που είναι κτίσμα μεταγενέστερο, το παραπλεύρως του ναού παρεκκλήσιον του Αγίου Αντωνίου, το έστιάτοριον της Μονής, πολλά κελιά καθώς και ο λουτρών ή άγίασμα.

Η πηγή που βρίσκεται στην είσοδο της Μονής είναι διακοσμημένη με διάφορα θραύσματα μαρμάρων, το δε νερό διοχετεύεται από το στόμα ενός αρχαϊκού μαρμάρινου κοιού. Εις τον περίβολον της Μονής σώζονται ακόμη ένα μαρμάρينو ανάγλυφο που παριστά την Θεά Ρέα, μία μαρμάρινη έπιγραφή της ρωμαϊκής περιόδου, ο λουτρών καθώς επίσης και δύο κιονόκρανα ιωνικού ρυθμού και ανάγλυφα τμήματα και θραύσματα των προγενεστέρων ναών.

Οι θαυμάσιες τοιχογραφίες του κυρίως ναού και του νάρθηκος, οι οποίες δυστυχώς έχουν σοβατισθί εις πολλά μέρη, είναι από τα καλλίτερα δείγματα της Κρητικής σχολής, εξαιρετικής τέχνης, κα-

τυχώς είναι όλίγοι.

Όλοι μας είμεθα γεμάτοι χαρά από την κατασκευαστική λειτουργία. Μας παρακαλούν να μείνωμεν εκεί. Δυστυχώς όμως δούλοι υπάρχοντες της μηχανοποιουμένης ζωής μας, αναχωρούμεν πάλιν διά το εργαστήριον της αμαρτίας, την πόλιν των Αθηνών.

τεσκευάσθησαν δε κατὰ τα μέσα του ίδιου αιώνα, του δε νάρθηκος έτελείωσαν, όπως μάς πληροφορεί μία έπιγραφή που εύρίσκεται άνω της εισόδου το 1682 και είναι έργο του Πελοποννησίου άγιογράφου Ιωάννου Υπάτου.

Η μονή της Καισαριανής ήτο πλουσιωτάτη, είχε πολλές εκτάσεις και τα μετόχια της ήταν το σημερινό Μοναστηράκι και ο Ιωάννης ο Προδρόμος που εύρίσκεται βορειοανατολικά της. Ύστερα όμως από την άπελευθέρωση της Ελλάδος από τους Τούρκους (1836) διελύθη και τα κτίσματά της περιήλθον στο Κράτος. Από την εποχή της ιδρύσεώς της ήταν απολύτως ανεξάρτητη, την ανεξαρτησία της δε διετήρησε ο όλο το διάστημα της Τουρκοκρατίας, πολλοί δε ήγούμενοι και μοναχοί της είχαν διακριθή διά την μόρφωσιν των, είχε δε και αξιόλογη βιβλιοθήκη.

Η Μονή ήταν απ' όλες τις πλευρές περιστοιχισμένη από ένα κατάφυτο δάσος, όπως αποδεικνύεται από ένα σχέδιον του Ρώσου μοναχού Βασιλείου Πλάκα (1745), δυστυχώς όμως στα χρόνια της γερμανικής κατοχής της χώρας (1944) το δάσος απέκόπη και η Μονή Καισαριανής έχασε την γραφικότητα που της έδιδε το φυσικό της περιβάλλον.

Άμέσως όμως μετά την άπελευθέρωση της Ελλάδος ή «Φιλοδασική Ένωσις Αθηνών» άρχισε την αναδάσωση της περιοχής, σήμερα δε η περιοχή έχει σχεδόν ανακτήσει την παλιά της κατάφυτη όψη. Το μόνο άτύχημα είναι ότι ή «Φιλοδασική Ένωσις Αθηνών» εργαζομένη με υπερβολικό ζήλο, άρχισε να «έξωραΐζει» τα αρχαία μνημεία και προσπαθώντας να τους προσδώσει... τουριστικώτερο χαρακτήρα έξημίωσε πολύ το πραγματικά θερησκευτικό περιβάλλον και τη διατήρηση της Χριστιανικής παραδόσεως της μονής.

Και σάν να μη έφταναν όλα αυτά ήλθε ή Αρχαιολογική Υπηρεσία του υπουργείου Παιδείας για να δώσει την χαριστική βολή. Άνεκήρυξε τη Μονή Καισαριανής, όπως και τη Μονή Δαφνίου, ιστορικών μνημείων, άπεμάκρυνε τους κληρικούς, άπηγόρευσε την προσέγγισι κάθε ιερέως και μοναχού, άπηγόρευσε την τέλεση ιερουργιών, εκτός αν ζητήσει κανείς και λάβη από την αρμοδία Αρχαιολογική Υπηρεσία «ειδική άδεια».

Η Αρχαιολογική Υπηρεσία φυσικά ισχυρίζεται ότι σκοπός της είναι να «προστατεύσει» το μνημείον αλλά δυστυχώς μ' αυτό τον τρόπο όπως επίσης και με τους «έξωραΐσμούς» όχι μόνον δέν προστατεύονται τα μνημεία, αλλά μάλλον χάνουν τον αρχικό τους χαρακτήρα.

Διότι οι πλέον κατάλληλοι για να προστατεύσουν τη Μονή νομίζουμε ότι είναι εκείνοι οι όποιοι την διεφύλαξαν επί δέκα σχεδόν αιώνας. Μοναχοί δηλαδή, μορφωμένοι φυσικά, που μ' αυτό τον τρόπο εκτός την διατήρηση του μνημείου, θα συνεχίσουν και την παράδοση του Έθνους. Τη λατρευτική παράδοση που περνώντας από την αρχαία Ελλάδα

Ἑλλησίον τῶν μονῶν μας

ΕΙΣ ΚΑΡΕΛΑ ΠΑΙΑΝΙΑΣ

Ἡ ἑτησία μνήμη τῆς Ἀγίας ἡμῶν Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου ὠδήγησεν τὰ βήματά μας μέχρι τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς εἰς Καρελά Παιανίας Ἀιτικῆς.

Ἡ ἐν γένει περιοχὴ εἶναι γνωστὴ, διότι περικοσμεῖται ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἧς κτίτωρ καὶ ἡγούμενος τυγχάνει ὁ παλαιμαχος ἀρχιμανδρίτης καὶ λευκανθεὶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, πατήρ Ἀκάκιος, πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν περιοχὴν ἀκμύζει ἡ Μονή, τὴν ὁποίαν μετὰ μητρικὴν στοργὴν καὶ ἐπαινετὴν διάκρισιν κυβερνᾷ ἡ γερόντισσα Ματρώνα.

Κατ' ἀρχὴν θαυμάζει κανεὶς τὴν καθαρότητα, τὴν τάξιν, τὴν καλαισθησίαν τῆς Μονῆς· μετὰ ταῦτα συγκινεῖται ἐκ τοῦ τυπικοῦ, δι' οὗ κυβερνᾶται ἡ Μονή.

Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν κατανυκτικὸν χώρον ἐτελέσθη ἡ καθιερωμένη ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τῆς Μεγάλης Ἀγίας τῆς Βασιλίδος, Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. Τὴν ἀγρυπνίαν ἐτέλεσαν οἱ ἀρχιμ. Στέφανος Τσίκουρας, Λογγίνος Χατζηστεφάνου, Παῖσιος Φινικαλιτάκης, Ἀντώνιος Κουτσονικόλας καὶ ὁ συμπαθὴς εἰς ὅλους ἐφημέριος Παϊανίας Νικόλαος Καλοσκάμης.

Κατὰ τὴν νυκτερινὴν διακοπὴν ἐγένετο ὁμιλία περὶ τῆς Ἀγίας καὶ τῆς συμβολῆς τοῦ μοναχισμοῦ.

Τὴν πρωΐαν αἱ μοναχαὶ περιεποiehθησαν τοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητάς καὶ οἱ πάντες ἀνεχώρησαν δοξάζοντες τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην καὶ εὐχαριστοῦντες τὴν γερόντισσαν Ματρώναν καὶ τὰς ἐκλεκτάς ἀδελφάς.

στὸ Βυζάντιο, διετήρησε τὴν συνοχὴν τοῦ Ἔθνους καὶ ἀνέδειξε ἱερόφωτος ὅπως ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Μονὴν Καισαριανῆς ἔμενε ὅταν ἦτο εἰς τὴν Τουρκοκρατούμενην Ἀθήναι.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ ἄμεσος ἐπανεγκατάστασις ἐπὶ τὴν Μονὴν Καισαριανῆς μορφωμένων μοναχῶν, οἱ ὅποιοι νὰ διατηροῦσιν καὶ συνεχίσουν τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους καὶ ὅχι ἡ διατήρησις τῆς Μονῆς στὸ ψυγεῖο τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, μακρὰ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς προστάτες τῆς. Σύντομα πρέπει ν' ἀντηχήσουν καὶ πάλι στοὺς ἐπιβλητικοὺς θόλους τῆς Μονῆς οἱ βυζαντινὲς ψαλμοδίαι τῆς ἱερᾶς λειτουργίας.

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΒΑΒΑΛΗΣ

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίν
ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Μία λαμπρὰ δρᾶσις

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΕΝ ΤΗ ΠΡΑΞΕΙ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰς κατασκηνώσεως
«Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια»

Ἡ χάρις εἰς τὸ ἄνθος εἶναι τὸ ἄρωμα καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ Ἀγάπη. Τὴν ἀγάπην αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐλαχίστους, πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ ἀνηλίκους φίλους τοῦ Κυρίου, εἶδομεν ἐνεργουμένην ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Θεοφιλοῦς Ὁργανώσεως Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

Εἰς μίαν περιοχὴν πευκόφυτον, ἡρεμον καὶ μακρὰν τῶν θορύβων τῆς πόλεως, εἰς Βαρυμπόμπη, ἔχει ἐγκατασταθῇ τὸ βασιλεῖον τῆς χάριτος. Πολλοὶ τοῦ Βασιλείου αὐτοῦ εἶναι μικρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια, φιλοξενοῦμενα κεχωρισμένως εἰς δύο περιόδους ὑπὸ τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας». Τὰ παιδιὰ αὐτὰ τρισευτυχισμένα χαίρονται ἐν τῇ κατασκήνωσί τους. Ἡ κατασκήνωσις γίνεται εἰς ἰδιόκτητον περιοχὴν τῆς «Παναγ. Ὁδηγ.» Καθαριότης, τάξις, νοικοκυριὸ βασιλεύει. Ἀρμονικὰ στημέναι σκηνές, ἡ Γαλανδόλευκη ποὺ σκεπάζει τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ ἑλληνόπουλα, ὁ βωμὸς μπροστὰ στὸν ὁποῖον προσεύχονται τὰ ἄγνὰ αὐτὰ νειῶτα, ὅλα αὐτὰ πλαισιωμένα μετὰ διάφορα κομφοτεχνήματα ἀπὸ λευκὰ καὶ χρωματιστὰ βότσαλα καὶ τὰ βαθύσκα πεδῆκα, δίνουν τὴν εἰκόνα ἐνὸς μικροῦ παραδείσου. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸν παράδεισον, κάτω ἀπὸ τὴν ἀγρυπνὴν φροντίδα καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς δ. Βασ. Κόντου καὶ τῶν βοηθῶν τῆς, τὰ παιδιὰ ζοῦν μὴ πειθαρχημένην κατασκηνωτικὴν ζωὴν, ποὺ ἐπιδρᾷ βαθύτερα καὶ μονιμώτερα στὸν χαρακτήρα τους.

Ἡ κατασκηνωτικὴ αὕτη ζωὴ, δὲν εἶναι μία νεκρὴ φυσιολατρεία, ἀλλὰ ἐξαγιάζεται καθημερινὰ κάτω ἀπὸ τὸν θόλον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μοναστηρίου «Ἄξιον ἔστί», τοῦ πατρὸς Γορδίου.

Τὰ παιδάκια τρῶνε πλοῦσια καὶ καλομαγειρευμένα φαγητά, ποὺ τὰ ἐτοιμάζουν μετὰ μητρικὴν στοργὴν τὰ μέλη τῆς ἐν λόγῳ Ὁργανώσεως. Ἡ πρόεδρος τῆς Ὁργανώσεως κ. Μαρ. Παπαμακαρίου, μετὰ ὅσα μέλη κυρίας καὶ δεσποινίδας εὐκαιροῦν ἀγρυπνοῦν γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ ὁλικὴ ὠφέλεια τῶν μικρῶν πολιτῶν τοῦ λιλιπούτειου Βασιλείου τῆς Βαρυμπόμπης.

Ἡ κατασκήνωσις αὕτη ἀποτελεῖ κόσμημα, ὅχι μόνο γιὰ τὴν κίνησίν μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνία.

Στὸ περιβάλλον τῆς οἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἐπιβλητικὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου νὰ ἐπαναλαμβάνη «ἔφετε τὰ παιδιὰ ἔρχεσθαι πρὸς με».

Ἡ κατασκήνωσις αὕτη βοηθεῖ τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, διότι κρατᾷ κοντὰ στὸ ἱδανικὸν τοῦ τοῦς αὐριανούς μεγάλους.

Γεγονότα καί Κρίσεις

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Τὴν 27ην Αὐγούστου (π.ῃ.) τοῦ Ἁγίου Φανουρίου πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Φανουρίου τοῦ Παραρτήματος Κορωπίου Ἀττικῆς.

Θάνατος Κληρικοῦ

Πλήρης ἡμερῶν, ἀλλά καί στολισμένος μὲ ἀποστολικήν πτωχείαν ἐξεδήμησε ὁ ἱεὺς Νικηφόρος Τσολομίτης. Οὗτος συνετηρεῖτο ἀπὸ φιλανθρωπὸν κυρίας Ἡ κηδεία του ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου Γεηγορίου Παπαβλάχου, τὰ δὲ ἔξοδα κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου».

Ἀπήχσεις

Ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν προεκάλεσεν τὸ ἔγγραφο τοῦ ὀπουργείου Παιδείας, δι' ὃ ἀπεκαλύπτετο ἡ πρόθεσις τῶν γνωστῶν ταραξιῶν νὰ δεχθῶσιν «κανονικοὺς ἱερεῖς» νεοημερολογίτας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν τῶν παραρτημάτων. Καλῶς ἐνήργησε ἡ Σεπτή ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ φωτοτυπήσασα τὸ ἔγγραφο καὶ παραδώσασα τοῦτο διὰ διαγγέλματος εἰς τὴν δημοσιότητα. Μία τοιαύτη πράξις καὶ οἱ δρᾶσαι τῆς πρέπει νὰ ἀποδοκιμασθῶσιν ὑπὸ πάντων.

Ἀθλία ὑπηρεσία

Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀξιολύμων κ.κ. δημοσιογράφων, ὅταν περιγράφουν σκηνὰς ἐγκλημάτων εἶναι τόσοι παραστατικοὶ καὶ λεπτομεριολόγοι, ὥστε διασέγγουν πλὴν τῶν ὀρίων τῆς δημοσιογραφικῆς ἐνημερότητος καὶ μεταβάλλονται (ἀδελφῶς;) εἰς διδασκάλους ἀνοσιουργημάτων καὶ σοδομικῶν παρεκτροπῶν. Δεδομένου δέ, ὅτι ἡ ἐφημερίς ἀποτελεῖ ἐνίοτε οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα, τέρπον ἰδιαιτέρως τὰ ἀνήλικα μέλη, ἀντιλαμβάνεται ὡς τὴν προαλουμένην δ λοφονίαν. Ἐλπίζομεν οἱ ἀρμόδιοι καὶ πρὸ παντὸς ἡ Ἐκκλησία νὰ ζητήσωσιν ἀραὶ τῆς νοσηρᾶς αὐτῆς ἀουδοσίας, τὴν ὅποιαν ἐρμηνεύουν οἱ μολυσματικοὶ φορεῖς τῆς, ὡς «ἐλευθεροτυπίας».

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΣ

Τὸ «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον» προκηρύσσει διὰ τὴν 19/1959 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12ην μεσοδυτικὴν διαγωνισμὸν δι' ἐνσφραγιστῶν προσφορῶν διὰ τὴν στοιχειοθεσίαν καὶ ἐκτύπωσιν 7.000 (ἑπτὰ χιλ.) ἡμεροδεικτῶν τσέπης ἔτους 1960.

Τὸ σχῆμα, τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων καὶ τοὺς ὅρους συμμετοχῆς δύνανται νὰ πληροφοροῦνται καθ' ἐκάστην οἱ βουλομένοι ἐν τοῖς γραφεῖσι τοῦ Σωματείου (Κάνιγγος 32—τρίτος ὄροφος) κατὰ τὰς πρωϊνὰς ἐργασίους ὥρας.

Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17/8/59

Ἐντολῇ Δ. Σ.

Ὁ Διαχειριστὴς
Νικόλαος Παπαπέτρου

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδεικτῶν 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (π.ῃ.) ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθενομαρτύρων Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας, ἑορτάζει ὁ παρὰ τὸ τέρμα Βοτανικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων «Τριῶν Παρθένων».

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ κατανυκτικὸς ἑσπερινός.

Τὴν δὲ πρωΐαν λαμπρὰ Λειτουργία μετ' ὀρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος.

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Ἐκ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» ἐδόθησαν εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς καὶ ἀπόρους ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον δραχμαὶ 10.295 διὰ φάρμακα καὶ βοηθήματα. Ὡσαύτως κατεβλήθησαν δρχ. 1000 δι' ἔξοδα κηδείας τοῦ ἱερέως Παντελεήμονος Ἀργυροῦ.

Πρόσωρον πτεροτύγμα

ΧΑΪΔΕΜΕΝΗ Κ. ΚΙΑΠΕΚΟΥ

Τὸ ἀβραμιαῖο ἀρχοντικὸ τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ παλαμάχου ἀγωνιστοῦ Κωνσταντίνου Τούτουζα εἰς Θίβας ἐσχίσσε πυκνὸ σύννεφο ἀπροσδοκήτου πένθους.

Ὁ Θεὸς ἐκάλεσε κοντὰ τοῦ τὴν ἀγαπητὴν τοὺς κόρη καὶ ἀξέχαστη Χαϊδεμένη, σύζυγο Κ.Κιαπέκου.

Ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν ἀγγελὸν τοῦ, ποὺ τίναξε τόσο πρόσωρα τὰ πτερά του γιὰ τὴν αἰωνιότητα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ πονέσωσιν.

Τί νὰ πρωτοσκεφθῇ κανεὶς καὶ νὰ μὴ πονέσῃ; Τὰ ὀλάνθηστα νεῖατα, τοὺς θλιμμένους γονεῖς, τὰ ὀρφανέμα παιδάκια τῆς;

Τὰ μάτια πλημμυρίζουν μὲ δάκρυα καὶ ἡ καρδιά γεμίζει μὲ ὀδύνη, γιὰ τὸ θάνατον τῆς Χαϊδεμένης.

Εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι ὁ Θεός, ποὺ κάλεσε κοντὰ τοῦ τὴν ἐξαγνισμένη ἀπὸ τὴν ἀσφατεῖα θυγατέρα Του, αὐτὴν μὲν θὰ κατατάξῃ ἐν χώρᾳ ζώντων, τοὺς πονεμένους γονεῖς τῆς, Κωνσταντίνον καὶ Ἀλεξάνδρα, τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὰ ἀδελφία τῆς θὰ παρηγορήσῃ, καὶ τὰ μικρὰ τῆς παιδάκια θὰ προστατεύσῃ.

Δ. Μ.

Καὶ πάλιν ἡ Ἑνωσις.

Πολύστηλα ἄρθρα Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν καλύπτουν ἡμερησίως ἐφημερίδας διὰ τὸ θέμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ νόημα τῆς ἐνότητος τὸ ἐκφράζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τοῦ ρητοῦ «τὸ αὐτὸ φρονεῖν». Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: Ποῖον εἶναι τὸ «ΑΥΤΟ», ὅπερ πρέπει νὰ φρονώμεν; Τὸ «ΑΥΤΟ» ὅπερ διεμόρφωσε ἡ ἱστορικὴ παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ποπτικμοῦ ἢ τοῦ προτεσταντικμοῦ; Ἐκτὸς ἐάν τὸ «ΑΥΤΟ» ὡς ἐκφρασις ἀσθεντικῆς ἀληθείας ριφθῇ εἰς τὸ χάος τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τὸ ἐποχιακόν: ΜΗΔΕΝ. Τί ἔχουσιν νὰ εἰπῶσιν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν;